

LAPPLANDSFISKE

Fjäderlätt sätter piloten ner helikoptern på strandängen vid älven. Bra jobbat säger vi, eftersom det medför att vi bara behöver bära packningen ungefär hundra meter fram till vår tilltänkta lägerplats. Vi har kommit tillbaka till fjällälven med nya flugor, nya krafter och nya idéer om hur vi ska lura de skygga öringarna. Som vanligt är vädret lite grått, men det gröna jökeltvattnet är sig likt, kanske lite lägre än året innan.

Medan helikoptern lyfter och flyger bort längs älvdalen börjar vi flytta packningen. Det är en ansevärd mängd eftersom vi ska vara på plats i nästan två veckor. Kläder, bröd och annan mat, sovsäckar och, framför allt, fiskeutrustning. Vadare, spön, rullar, flugaskar och fisketillbehör tar stor plats i packningen, och väger tungt. Men nu är vi framme och de obligatoriska uppgifterna tar vid för att lägret ska bli en fungerande uppehållsort för den närmaste tiden. Tältet, en Moskoselkåta för fem personer, ska ställas på plats. En fungerande eldstad ska ordnas. En del av maten ska sättas i "kylskåp" och så vidare. Vi har också med ett yttertält från ett mindre fjälltält. I det placeras ryggsäckar, hinkar med bröd och andra torrvaror, fiskeutrustning med mera. Ett extra förråd, som visserligen väger något kilo extra, men som är en "bra-å-ha-pryl". Och när man nu inte behöver bära så långt så...

Vår resa började ett dygn tidigare då vi billedes tog oss från Stockholm längs E4:an upp genom landet, för att så småningom på kvällen rikta nosen mot Lapplandsfjällen i väster. Några timmars obekväm slummer i bilen och flygturen på ungefär tjugo minuter har så avslutat resan till öringarnas förlovade land. Innan dess har vi väl pratat om resen till och från under ett halvår. Vilka flugor gick bra förra året? Något vi saknade? Nya lägerplatsen som skapar möjligheter att ytterligare testa nya områden att fiska av, vad tror vi om den? - och andra frågor har sysselsatt oss vid de tillfällen då vi träffats. Vi har studerat kartan över området så att den nästan nöts ut andligen varit på plats vid djupgropar och strömkanter. På så sätt kan man säga att vi redan varit på väg länge.

Platsen för vårt läger hittade vi då vi var på plats förra året. Vi hade då vårt läger längre upp längs älven, men vid en av våra fisketurer nedströms hittade vi den lilla gräsbevuxna hyllan, med en fantastisk badplats nedanför den höga strandkanten. Nu är bad inte det första man tänker på då vattnet sällan överstiger nio grader, men man kan någorlunda lätt sköta hygien. Dessutom är det bara ett flugkasts avstånd till en mycket fin strömsträcka där vi förra året fick flera fina öringar. En plats att längta tillbaka till, och nu är vi på plats. När vi fått lite ordning och tar en sväng för att dra fram lite ved till kommande brador, ser vi att öringarna vakar på samma platser som tidigare. Och trots att vattenståndet är lägre ser strömmarna lika inbjudande ut. Det kommer också att bli lättare att ta sig över älven, då man nu kan vada på flera ställen i närheten av vår lägerplats. Och som en bekräftelse på alltings förträfflighet spricker molnen upp och en strimma sol lyser upp dalgången, som en välkomsthälsning.

Den här första stunden vid ett vattendrag man drömt om under så lång tid, skapar en nästan andlig stämning. Så här vid den första kaffepausen med sotpannan på eldstaden och myggsurr i öronen känner man hur storstadsstressen lämnar kroppen och knutna muskler mjuknar och hjärtat slår lugnare. Och vi som inte ens packat upp våra flugspön än.

Det är klart att man måste prova. Öringarna som på led vakat i strömkanten har lockat länge nu och så fort våra spön tacklats går vi ut på den första turen. Förväntan är hög liksom iver. Förmågan att ta sig fram försiktigt är dock ännu inte så utvecklad, så det blir inte så många kast förrän vakringarna suddas ut och vi kastar förgäves. Fisken har flyttat på sig, eller gått ner i någon djuphåla. Nu gör inte det så mycket, för vi vet att de kommer tillbaka till strömkanten. Det är lagom strömt och maten kommer långsamt flytande och öringen kan lojt gå upp och låta sig smaka, nästan utan ansträngning. Det är dessutom nära till skydd av olika slag. Rötter från vide och björk växer ut i vattnet och i den lösa strandbrinken finns djupa hål där fisken kan gömma sig.

Fiske i strömmande fjällvatten kan ibland vara riktigt besvärligt. Ofta är det tvärdjupt vid stränderna så att man inte kan vada och fiske från den höga strandbrinken är också svårt. Dessutom gör videbälten längs delar av stränderna förflyttningar till en övning värdig att kallas work out. Med svetten och värmen kommer myggen. När det är som värst kan de små krypen driva en stackars fiskare till vansinne. Här är det inte riktigt så illa. Visst finns det mygg, men inte mer än man kan klara med vanlig myggolja, eller röken från elden. Videbältena ligger ofta en bit från älvstranden, så det är relativt lättgånget för det mesta. På sina håll sträcker sig omgivande myrar ända ner mot älven, vilket medför att man då får ta lite längre promenader runt dem.

Vi kommer fram till ett parti med stora stenar utslängda som på måfå i den omgivande sanden. Här blir det lite tydligare strömsättning med strömkanter, forsskval och gropar. Ett ställe där det åtminstone på kvällarna finns fisk. Den mindre öringen håller sig framme på dagarna och ger då ett rogivande fiske. Med hullinglösa krokarna sker avkrokning lätt och fisken som hugger blir mindre skadad. Ibland räcker det att man ger lösline så lossnar kroken. Även nu hugger småoringen, men det verkar som om också dessa är skyggare än föregående år, vilket antagligen beror på att det är mindre vatten i älven.

Vi fiskar ofta med Blue Dun i storlek 14 och det är också vad jag har på. Per använder som vanligt sitt guldrubbade haröra och Henry har en "liten brun" på sin tafs. Så här första dagen kör vi med gamla vanliga kända mönster, men längre fram under vår tripp kommer experimentlustan fram. Ofta skapar vi nya mönster under tiden. När det regnar alltför mycket, eller vinden ställer till problem, brukar det bli en del flugbindning i tältet. Då flödar kreativiteten och de flugor som då skapas har ibland ingen likhet med något levande. Konstigt nog får man ändå fisk på dem. Iland. Kanske fisken hugger fel, eller blir retad.

Jag tar mig före att sakta vadande gå nedströms på den grundare bank som finns nästan mitt i älven. På detta sätt kan jag kasta mot de djupare partierna vid respektive strand. Sandbanken sträcker sig ett par hundra meter ut i ett större sel, med en delad vattenström på ömse sidor. I dessa strömmar är det för djupt för vadning, men med hyfsat långa kast kan man nå ganska mycket vatten. Dessutom står det ofta lite större öringar i dessa djupfåror.

Hela selet har sandbotten, med små fläckar sjögräs och en och annan sten, eller sjunken stubbe. Vid dessa platser bildas naturliga ståndplatser för fisken och det gäller att fiska av dem noggrant. Vadandet blir härigenom också lätt. Som en promenad. Vid ett ställe sträcker sig en stenrygg ut i vattnet på höger sida. Vid denna bildas en liten fors, trots att vattnet rör sig så makligt. Både ovanför och nedanför denna fors har jag tidigare fått fisk, men nu känner jag ingenting, trots många kast. Det kan bero på att det är lite sol och tidigt på eftermiddagen.

Plötsligt vid en av de sjunkna stubbarna hugger en bättre öring. Inte större än fyra hekto, men den största hittills och den första stekfisken, så den hamnar i korgen. Mina vänner ser förstås vad som händer och påbörjar också de vadningen neröver. I och med att älven vidgas till ett sel måste man välja sida att kasta på. Jag väljer vänstra sidan medan mina båda kamrater går åt höger. Jag kan både se och höra att de får en och annan fisk men själv känner jag inget.

När vattnet så småningom blir för djupt måste man gå tillbaka för att komma upp på land. Det finns ett par ställen där man kan gå rakt in utan att vattnet tränger in i stövlarna, men annars är det i allmänhet för djupt i kanterna. På sina håll är det också rätt mycket vide. Jag tar mig till ett av dessa ställen och sätter mig på standkanten och skådar ut över selet. Det ligger nästan blankt. I stort sett ingen vind och få ställen med tydliga strömmar gör att det nästan är som en spegel. Det som stör är strömkanterna som bildas där mina kamrater tar sig fram. Båda är på väg mot mig. Jag gissar att de, som jag, vill gå tillbaka till lägret för att äta lite och vila innan kvällsfisket, så jag sitter och väntar och njuter av den friska luften och tystnaden.

Dagens middag består av torrmat – Blå Bands köttgryta av något slag. Vi gör av med två paket på oss tre personer och vi brukar inte titta så noga vilken sort vi tar. Ofta blir det två olika, men eftersom allt ser nästan likadant ut, och dessutom smakar lite tunt, så gör det inget tycker vi. Det är bara jag som fått en hyfsad öring, så den får vänta lite i kylhålet vid älvbrinken så att vi kan fånga ytterligare en eller ett par till mat.

Ett par timmars rast och vila ger oanade krafter så när solen börjar närma sig bergskanten väster om älven plockar vi ihop våra fiskeprylar och drar iväg på fisketur igen. Denna gång väljer vi att gå uppströms.

Redan efter hundra meter från lägret finns den bästa fiskeplatsen vid denna del av älven. Vattnet kommer med god fart runt en grund kurva, med mycket sten och gott skval. Det blir snabbt djupare och huvudfåran är djup och strid, med många stora stenar och goda ståndplatser. Lite svårt är det att fiska i djupfåran för det är så svårt att få ner flugan tillräckligt djupt, men när man då och då lyckas är det bingo. Här kan man få kilosöring i strömmarna. Den raka sträckan är inte så lång och avslutas med en ny böj med ett riktigt djuphål. Det gröna vattnet förlorar sig i ett djupt blågrönsvart hål där man bara tillfälligtvis får en skymt av bottenstenarna i de blanka fläckar som bildas i strömmen.

Det som gör fiskeplatsen så bra är att det i det grundare stryket mellan stranden och huvudfåran finns tre stycken rejäla gropar en bit ut. Man ser dem särskilt bra om man har grönfärgade polaroidglasögon på sig. I dessa gropar finns nästan alltid en eller flera skapliga fiskar. Man vet att det är läge att nöta lite om man inte får någon fiske på de första tre kasten. Hugger det en liten öring är det ingen större mening att fortsätta. Då är de stora ute i huvudfåran. För det finns alltid fisk i denna ström. Här kan ett haröra med guldskalle göra underverk för fiskkorgen. Nu hugger bara småöring i groparna, så jag sätter i stället på en sinktiplina på spöet och binder en Hen Back Muddler på tafsen. Avsikten är att nöta lite i strömmen och hålet.

Jag vadar ut så långt jag kan i höjd med det stora hålet. Eftersom det är mycket stenar får man ta det lite varligt. Därefter kastar jag snett uppströms, så lång jag kan. Jag låter sidan linan driva fritt i strömmen och mendar linan uppströms flera gånger, vilket för med sig att hela sinktipen sjunkit ordentligt när den kommer fram till gropen. Jag kan då mer eller mindre framgångsrikt leda flugan genom de olika delarna av gropen i jakten på lite större öring.

Vid femte kastet känner jag hur något rycker till i linan. Det kan vara en sten, men något säger mig att det är öring, så jag gör ett likadant kast igen. Kasta, menda, menda, låta glida, menda igen och strama upp. Ouff! Där sitter den. Och det är fart på den. Den går först ner i gropen men jag har tur och klarar de stora stenarna där nere. Med hjälp av löslina får jag den att röra sig upp mot strömmen och jag kommer därigenom bakom fisken och kan sätta rejäl press på den. Ett tag känns det som om den släppt, men det är bara fisken som simmat lite rakt emot mig, och när den åter vänder om har jag kontakt igen. Visserligen kan strömmen göra att fisken känns större än den är, men jag är ändå ganska övertygad. Detta är en kilosöring, eller större...

Nu ser jag vivlar i vattnet av fisken och det blänker till emellanåt i vattnet. Rätt stor är den, men den vill inte ge sig. Jag lossar håven och håller den beredd när jag sakta lyfter spöet och för fisken närmare mina fötter. Men jag tvingas retirera och stoppar in håven under vänstra armen då fisken gör en tjurrusning ut i djupgropen igen. Som tur är finns inga träd och grenar i vattnet, så den är snart framför fötterna igen. Denna gång kommer den på sida och har helt klart givit upp. Omsluten av håvnätet bärs den upp och läggs i strandgräset. Min priest, tillverkad av en bit renhorn och en bit av ett gammalt splitcanespö får jobba, och i den nedgående solen ser jag hur öringens färger bleknar och slocknar. På den lilla fickvågen läser jag, med viss svårighet i dunklet, 1,2 kilo.

Lika tragiskt känns det varje gång, men några gånger varje år brukar vi livnära oss på fisk under vår fiskeres. Vi har dock mat med oss så vi kan klara oss utan fisk, och den fisk vi inte äter får återvända till friheten i älven. En älv som denna kan inte klara ett för stort fisketryck och enda anledningen att det över huvud taget finns skaplig fisk i älven är nog för att den ligger så avsides och har ett gammalt dåligt rykte. Det är helt enkelt inte så många som fiskar här.

Det kommer en och annan vandrare till älven, men många är de inte och i de delar där vi fiskar är det sällan någon alls. Längre ner längs älven kan man ta sig fram med båt, men sedan börjar de riktiga fjällen med forsar och fall och eventuella båtar får lämnas. Ska man vidare sker vandring sedan genom oändliga snår av vide och dvärgbjörk. Något som kan knäcka vem som helst. Men det gör att det är relativt lugnt vid de övre delarna av älven. Något annat som påverkar är nog att det inte finns mängder med fisk, och sällan ser man någon öring som är större än ungefär ett kilo.

Mina vänner som tagit sig längre uppåt kommer släntrande genom kurvan och viftar med varsin halvkilosöring. Jag låter min ligga kvar i gräset tills de kommit fram och drabbas av överraskningen. Det är inte så ofta man får så stor öring i älven, så kvällen är räddad och firas med "en lille" ur den obligatoriska fickpluntan.

Nu vidtar berättelser om hur många man tappat och inte fått, och de man släppt tillbaka. Det är också obligatoriskt. Ovanför kurvan finns en fin nacke med ett djup på cirka en meter. Där bland stenarna finns också ofta skaplig fisk. Så också nu, det är deras fiskar bevis på. Den långa resan gör sig dock påmind, och i skymningsdunklet fattar vi beslutet att gå tillbaka till tältet, ta en kopp choklad och ett par mackor och lägga denna dag till handlingarna.

Vi fiskar oftast ganska nära vår lägerplats, och rör oss oftast inom en sträcka av 5 km av älven, men då och då tar vi mat med oss och gör längre utflykter. Ibland går vi nedåt till forsarna och fallen som utgör gräns för harren och ibland går vi uppströms för fiske i de sjöar där älven startar sitt lopp och i de övre selen av älven. Vi går då längs den rösade led som en

bit upp följer älvens sträckning och tar oss ner till älven vid olika ställen där vi tror att det kan vara bra fiske.

På detta vis har vi funnit fiskrika strömnackar, djuphålur där det alltid finns fisk och selen där storöringen håller till. Dessvärre är selen ofta svårfiskade då de är för djupa för vadarstövlarna och fisken går för lång ut. Men så är det ju liksom alltid. Fisken vakar precis två meter bortom din kastförmåga. Understundom kommer de dock närmare land för att äta, till och med under dagtid i strålände sol. Det är när det är en större kläckning på gång. Den alltid så skygga fisken är vid dessa tillfällen dock oerhört mycket på sin vakt mot förändringar och ett missat kast kan få till följd att den flyttar ut i selet och slutar äta för många timmar framåt. Men det är ju klart. De har blivit stora just för att de är försiktiga, så det ingår i spelet.

En strålände solig morgon då vi vaknar tidigt på grund av värmen i tältet bestämmer vi oss för att gå upp till översta selet. Det är ett halvannan kilometer långt sel med en ordentlig djupgrop i övre delen och en svåråtkomlig djupfåra på västra sidan av älven. Det innebär att vi kommer att vara på fel sida, eftersom vi följer leden som slingrar sig fram på ostsidan. Solen, resonerar vi, gör dock att det möjligen kan bli kläckning i det annars så kalla älvvattnet. Och då kan vi nå öringen i de strömmar som finns på "rätt" sida.

Efter den vanliga frukosten med fruktsoppa, kaffe och smörgås packar vi ner vadarstövlarna i våra säckar och drar på vandringskängor och anträder vandrigen på tre, fyra kilometer norrut. Bitvis är det lättgången, men emellanåt dras leden runt videbälten och våta myrur högt uppe på slänterna som omger älven. Vi stöter under vandrigen på en älgko med kalv, vilka nyfiket studerar oss en lång stund innan de till synes helt orädda lufsar vidare uppåt branten. Tänk om man hade lika lätt att röra sig i skogen som de tycks ha. Det är en och annan ren och älg som står för de fåtal möten med djur vi har längs älven. Ibland kan man också se en räv, men annars ser man lika lite djur som människor här uppe. Det är dock rätt gott om älg, eftersom vi ser många spår av dem. Ibland märker man att de varit och spanat in lägret och legor hittar vi ofta under våra förflyttningar längs älv dalen. Då och då känner man också den sträva doften av älg när man står och fiskar i kvällningen.

När vi med kartans hjälp tror oss vara framme vid selets nedre del, viker vi av från leden och tar oss ner genom den djungelliknande fjällbjörkskogen mot älven. Vi kommer lite för långt söderut, men hittar i gengäld en fin rastplats där vi kan förvara packningen och vila en stund efter vandrigen. Ett långt strömstryk som ser mycket lovande ut finner vi också. Stryket avslutas med en fin djup nacke, och vid inloppet till strömvsnittet efter en rätt kraftig fors finns en djupare håla med lugnare vatten. Vi tar oss dock vidare uppför forsen för att nå målet med vår vandring. Selet.

Helt spegelblankt ligger det som en mindre sjö med enstaka vak på nacken som anger slutet på selet. Per stannar på nacken som är mycket svårfiskad då vattnet är så klart. Det ser ut att vara grunt, men vadarstövlarna räcker inte till, så man får kasta långt, med draggande fluga som resultat.

Henry och jag fortsätter uppåt och efter något hundratal meter fortsätter jag ensam förbi en liten strömkant och runt en liten udde. Framför mig utanför en stor sten ser jag vak. Och det är inte vilka vak som helst. Det är en av de stora som går där och äter nymfer. Stjärtenan viftar som en flagga när den stående på huvudet i bädden av sjögräs går och betar. Då och då kommer en stor dagslända glidande på vattnet. Jag gissar på strömslända men kan inte få tag i

någon för en riktigare analys. Den betande öringen verkar ändå ha lite koll på ytan, för den går emellanåt upp och tar en slända när den serveras i strömmen.

Nu får jag lite problem. Skogen växer ända ner till stranden, så skydd går att få, men det blir svårkastat, och jag vet sedan tidigare att man inte får misslyckas så mycket med kasten. Öringen är lättskrämd. Jag går upp en bit i slänten och passerar öringen väl dold bland björk och gran. När jag kommit en bit ovanför den vakande fisken, smyger jag ner mot stranden, där jag stående på knä förbereder mitt fiske. Den stora stenen skymmer vaken, och därmed är jag också skymd. Strömslända var gissningen, så en olivfärgad dagsländeimitation med grå vingar i storlek tolv binds på tafsen. Jag drar av löslina, och med linan i slingor i vänsterhanden smyger jag ner mot stenen. Dessvärre är det för djupt och jag måste i stället ta mig mer uppströms för att kunna kasta utanför stenen, som skapar den strömkant där fisken vakar. Till min glädje finner jag att det är hyfsat lätt att få till ett kast eftersom en liten bäckravin skapar en glipa i den täta skogen bakom min rygg. Det gäller bara att få in bakkastet i gluggen. Jag håller fortfarande en låg profil och är delvis fortfarande skymd av stenen. Jag vet inte om det är nödvändigt men alla fiskeexperter hävdar att man ska synas så lite som möjligt, och det är dumt att chansa vid ett sådant här tillfälle.

Första kastet blir en katastrof. Just i kastögonblicket, när kastet ska gå, fastnar flugan i ett grässtrå och linan faller ner på vattnet i form av ett skatbo med flugan strax bredvid. Och alldeles för kort. Det är bara att börja om. Ett par nya bakkast med dubbeldrag och flugan seglar ut på vattnet.

Nuu... nu glider den över det ställe där fisken vakade nyss, Nu tar den... Nä... Inte en rörelse i vattnet när flugan passerar strömkanten och draggar in mot kanten. Försiktigt drar jag flugan tillbaka så nära stenen som möjligt för att inte störa fisken och den vakar igen. På ungefär samma plats som tidigare. Alltså blev den inte skrämmd. Nytt kast...

Spänningen gör att jag inte andas på en lång stund när flugan åter vackert följer strömmen ner mot öringen, och slurp, så är den borta. Det är inget stort plask, bara en virvel med några bubblor som ligger kvar i ringen. Öringen känner kroken när jag lyfter spötoppen och ställer mig upp ifrån min hukande ställning. Nu kommer jag ihåg att andas och medan öringen raskt tar sig ut på djupt vatten tar jag ytterligare några steg uppåt för att komma helt fri från stenen. Fisken har stannat men vill inte flytta sig. Det blir en dragkamp som jag så sakteliga ser ut att vinna. Fisken kommer långsamt närmare. Bestämda, tunga knyckar säger mig att fisken inte är liten, men det har jag ju sett. Frågan är bara hur stor den är, men det känns som en av älvens stora.

Jag tittar efter mina kamrater, men de håller fortfarande på med sitt och finns inte inom synhåll. Jag har alltså ingen att visa upp mig för, så tyst gnetar jag vidare med fisken, som inte vill ge upp. Den gör å andra sidan inte några rusningar, eller hopp utan går och stöter nere i djupet. Närmare och närmare kommer den. Jag vrider fram håven, som sitter i bältet i sitt hölster, så att jag lätt kan ta fram den. Nu är det bara ett par meter kvar och jag lyfter fram håven och blöter nätet. Jag lyfter spöet lite till för att dra fram fisken till håven, och flugan släpper. Ingen smäll när tafsen brister, inget ryck från en stridbar fisk. Den bara lossnar. Fisken som nyss låg i ytan, glider med strömmen någon meter innan den kommer på att den är lös och med en viftning på den stora stjärtenan försvinner den ner i djupet.

Jag kan inte hålla tillbaka en svordom, även om jag vet att man ska lyfta på hatten. Men det känns så försmädligt, så tomt och det verkar som om luften står stilla. Jag plaskar in till

stranden, lutar spöet mot en björk och sätter mig ner i mossan. Tar av hatten och torkar svetten ur pannan och stryker ett tag genom håret.

Jag sträcker ut en hand och tar spöet för att fästa upp flugan och ser varför fisken gick. Flugan har rätat ut sig. Förmodligen satt den dåligt mot något brosk eller en benbit och den starka pressen rätade så småningom ut den så att den tappade greppet. Nu får flugan bli en hattfluga, med uträtad krokboj och allt. Jag rullar upp linan på rullen utan att fästa någon ny fluga, det känns liksom inte bra att fiska mer just nu. Jag reser mig och börjar sakta vandra neröver till mina fiskekamrater och en kopp kaffe. Jag är fortfarande lite andfådd efter drillningen så jag stannar till nedanför stenen, kastar en lång blick ut över älven som nu ligger fridfullt blank, lyfter på hatten och tackar för fajten.

FLUGOR FÖR FJÄLLFISKET

Blue Dun

Krok:	Torrfluggekrok 12 - 16
Bindtråd:	Grå
Stjärt:	Blu Dun tupphackelstrålar
Kropp:	Grå polypropylen t ex FlyRite
Rib:	Bindtråden (kan uteslutas)
Vinge:	Grått polygarn rakt upp eller brända vingar av grå hönsaddlehackel
Hackel:	Blue Dun tupphackel av god kvalité

Goldribbed Hares Ear

Krok:	Våtfluggekrok 10 – 16 förtyngd med bly eller tungsten
Bindtråd:	Ljusbrun
Kropp:	Hår från haröra blandat med hår från harens ansikte
Rib:	Tunt ovalt guldtinsel eller tunn guldwire

Hela krokskaftet dubbas och ribbas med tinslet. En nymfvariant finns med brun stjärt av exempelvis fasanstjärtfjäderstrålar. Denna fjäder används också till vingsäck. Ben petas ut från dubbingen.

Liten brun slända

Krok:	Torrfluggekrok 12 - 16
Bindtråd:	Brun
Stjärt:	Bruna tupphackelstrålar
Kropp:	Brun dubbing t ex FlyRite
Rib:	Beige bindtråd (kan uteslutas)
Vinge:	Grått polygarn eller brända vingar av grå hönsaddlehackel
Hackel:	Brunt tupphackel av god kvalité

Hen Back Muddler

Krok:	Streamerkrok 6 - 12
Bindtråd:	Brun
Stjärt:	Två spetsar från brunspräckliga hönsaddlefjädrar
Kropp:	Ljusbrun ulldubbing
Rib:	Ovalt silvertinsel
Vinge:	4 st brunspräckliga hönsaddlefjädrar
Huvud:	Muddlerklippt av 4 – 6 st hönsaddlefjädrar som lindats som hackel.

Flugan är enklare att binda än en traditionell Muddler, och saknar egen flytkraft. Hönsfjädrarna gör att flugan har en attraktiv gång i strömmande vatten.

Blue Wing Olive

Krok:	Torrflugekrok 12 - 16
Bindtråd:	Olive
Stjärt:	Ljust blue dun, eller olive hackelstrålar
Kropp:	Olive dubbing t ex FlyRite
Rib:	Bindtråden
Vinge:	Grått polygarn eller brända vingar av grå hönsaddlehackel
Hackel:	Ljust blue dun, eller olive hackel av god kvalité

På en del ställen i fjällvärlden har kroppen inslag av rostfärg, vilket gör att man kan blanda i lite av den färgen i sin dubbingblandning för kroppen.

Snyggast är flugan med hackel av olivfärgat grizzlyhackel, men det är nog bara vi fiskare som tycker. Fisken bryr sig troligen inte nämnvärt.